

Virkeligheden, der er en dyb og enig Forstaaelse hos alle Partier, og jeg behøver derfor ikke at fordybe mig i det.

Alfred Christensen: Jeg plejer fra denne Plads at udtale min Misfornøjelse med Talerstolen; men jeg skal lade være at uddybe dette Emne mere, da der vist ikke er Haab om, at den i denne Samling bliver flyttet, hverken bort fra Salen her eller hen, hvor den hører hjemme, nemlig hen under Referentlogen. Derimod haaber jeg, vi bliver fri for denne eller en anden Talerstol, naar vi flytter hen paa Christiansborg. Noget, jeg har lagt Mærke til fra min Plads i de sidste Dage, er, hvad Indflydelse denne Talerstol har paa Veltalenheden her i Salen. Hvis vi beholder denne Talerstol med den store Skraapult, bliver det saaledes, at vi bliver en Stab af dygtige Oplæsere og Folk, der opøves i en god og læselig Haandskrift; jeg har set mange store Manuskripter blive læst op herfra i Læ af dette Apparat, som paa en eller anden mig uforstaaelig Maade kan hæves op saaledes, at den skjuler Dokumenterne for Tilhørernes Blikke.

Jeg skal gøre nogle smaa Bemærkninger om noget af det, som er faldet mig lidt for Brystet under de sidste Dages Diskussion; det var særlig fra Ministrenes Side Oplysningerne om Christiansborg. Der var en svær Masse Penge og en stor Overskridelse dér paa alle Ender og Kanter, og jeg synes ikke, at Undskyldningen for Brugen af de Penge var saa god, som Undskyldninger burde være. For det første blev der brugt som Undskyldning, at Taarnet vilde koste Penge. Men vi kan, om ikke blive enige — for i København kan vi ikke blive enige om Taarne —, saa dog sige, at er der noget, som kunde undværes, er det Taarnet paa det store Slot. Allerede nu kan vi se paa Façaden ved de Rundbryster, der er lavede, at Façaden er blevet langt kortere og mindre anselig end den gamle Christiansborg-Façade. Hvis her nu sættes et meget højt Taarn — og det vil blive et uhyre højt Taarn med et endnu højere Spir, end vi ellers er vant til at se her i Byen —, sætter man en saadan, som de kaldte det ved det gamle Frue-Taarn, „Machine“ paa Slottet, vil det selvfølgelig trykke Façaden endnu mere sammen; pynte vil det rimeligvis ikke, og jeg synes snart, det bliver for meget af det gode, da der samtidig med dette høje Slotstaarn sagtens ogsaa kommer et Spir paa Frue Taarn. Vi maatte hellere undvære nogle af alle de Spir. Jeg interesserer mig for Dyrene og for Naturhistorie, og jeg synes, at Pindsvinet er et meget

smukt Dyr. Men i kunstnerisk Henseende at danne Byens Silhouet eller Profil efter Pindsvinemønster synes jeg oprigtig talt er for meget af det gode, og det er ganske sikkert det, vi er i Færd med at gøre. Dernæst var der $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Udsmykning af Lokalerne for Rigsdagen. Herre Gud! Vi jævne Folk, skal vi bruge 500,000 Kr. for at faa malet Væggene og saadant noget? Jeg vil rigtignok sige, at det er noget, Eftertiden kan gøre. Naar vi faar en fri Forfatning her i Danmark igen, og Danmark blomstrer op, og Rigsdagsmændene atter kommer til at nyde Anseelse som de, der i Virkeligheden regerer og styrer Landet paa egne og Medborgeres Vegne, kan der nok blive Raad til, efterhaanden som Tiden skrider frem og bedrer sig, at foretage de Dekorationer, som maatte anses for hensigtsmæssige. Nu at lave det som Betingelse for, at vi jævne Mænd, de af os, som lever saa længe og nyder Vælgernes Tillid saa længe, skal flytte derind, anser jeg oprigtig talt for at gøre for meget Stads af os. Jeg tror ikke, at vi vil stille det op som en nødvendig Betingelse at bruge alle de store Summer til Udsmykning for Rigsdagen. Det harmonerer ogsaa meget ringe med, hvad jeg har hørt og læst, at Inventaret fra vore Udvalgsværelser skal flyttes op i Udvalgs-værelserne dér; saa kommer det ene ikke til at svare til det andet, det vil blive, hvad man kalder forgyldt Elendighed. Vi kan vise den store Sal frem, men maa sige til fremmede besøgende ligesom nu, naar vi skal invitere dem ned til Samtaler i de smaa Kælderværelser her til højre for Indgangen: Ja, her vil jeg alligevel nødig have, De kommer ind; for skønt disse Værelser er lige ved Restauranten, er de af en saadan Natur, at hvis det var hos en Værtshusholder nede i Nyhavn, fik han ikke Lov til at drive sin Bedrift med Værelser af en saa kælderagtig Natur. Se, det var kun disse Bemærkninger, og jeg venter ikke, at nogen af Ministrene, Regeringen eller nogen af Tingene overhovedet skal tage Hensyn dertil; det bliver nok gjort saaledes, som jeg allermindst ønsker det.

En anden Ting, som jeg gerne vilde bringe paa Tale, er et Privilegium, som nu findes. Ved Assistenthusprivilegiet af 29. Juni 1753 overdrages der Søkvæsthuset et privilegium exclusivum, som det kaldes, et Privilegium, en Eneret til at belaané Løsøregenstande, som ikke er Værdipapirer eller lignende; og for at de kan laane dernede i Fred og uden at tage alt for ublu Renter, bliver der sagt i Forordningen, at de maa ikke spørge om Laantagerens Navn og